

25. 5. 2012

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 3 rozhodl předsedou senátu Mgr. Kateřinou Janitorovou Sixtovou ve věci žalobce: **Centrum nezávislé kultury Palác Akropolis, a.s.**, se sídlem Kubelíkova 27/1548, 130 00, Praha 3, IČ: 41195230, zastoupeného: JUDr. Monikou Forejtovou, Ph.D., advokátem se sídlem Karlovo náměstí 30, 120 00, Praha 2, proti žalovanému: **Michal Konvička**, nar. 08.06.1964, bytem Víta Nejedlého 1547/3, 130 00, Praha 3, zastoupený: JUDr. Pavlem Musilem, Ph.D., advokátem se sídlem Hellichova 1, Praha 1, o 313.165,00 Kč s příslušenstvím

t a k t o :

- I. **Žaloba s tím, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 313.165,-Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75% p.a. jdoucím z částky 289.165,-Kč od 31.8.2010 do zaplacení a z částky 24.000,-Kč od 7.10.2010 do zaplacení s e z a m í t á.**
- II. **Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradu nákladů řízení částku 53.724,-Kč k rukám právního zástupce žalovaného do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou došlou podepsanému soudu dne 11.10.2010 se žalobce domáhal vydání rozhodnutí, jímž bude žalovanému uložena povinnost uhradit žalobci částku shora uvedenou. Na odůvodnění žaloby uvedl, že žalobce je společností působící v oblasti poskytování a zajišťování kulturních akcí. Žalovaná strana svým článkem „Svět podle Hurdy“, v němž je negativně líčena osoba pana Pavla Hurdy, akcionáře žalobce, publikovaným v tiskovině „Občanský zpravodaj Prahy 3“ a šířený na stránkách www.kauza3.cz (žalobcem chybně uváděno www.kauzapraha3.cz - pozn. soudu) způsobila žalobci škodu, neboť na základě tohoto článku společnost NEV-DAMA a.s. odstoupila od smlouvy o propagaci uzavřené se žalobcem, čímž vznikla žalobci škoda. Škodu představuje jednak ušlý zisk ve výši 289.165,-Kč a jednak částka 24.000,-Kč, kterou byl nucen vynaložit na vypracování znaleckého posudku, jímž byl ušlý zisk stanoven.

Žalovaný se žalobou nesouhlasil, nespороval, že je autorem předmětného článku a ani skutečnost, že tento článek byl publikován. Zdůraznil však, že žalobce nevyvrátil pravdivost tvrzení uvedených v článku, nehledě na to, že jejich nepravdivost ani netvrdil. Žalovaný dále zdůraznil, že využil svého práva na svobodu slova a publikoval jemu dostupné informace plně v souladu s Ústavou zaručeným právem na svobodu projevu a svobodu slova. Zdůraznil, že publikací sporného článku nemohlo dojít k narušení dobré pověsti žalobce, neboť míra zásahu do dobré pověsti žalobce nepřesáhla míru zájmu na naplnění svobody slova a projevu a zájmu na všestranné informování občanů o aktivitách společensky a politicky činných osob, navrhl žalobu proto v celém rozsahu zamítnout.

Mezi účastníky řízení nebylo sporné, že žalovaný předmětný článek „Svět podle Hurdy“ napsal, a ani to, že tento článek nepříznivě vyznívá pro osobu pana Pavla Hurdy, který je jediným akcionářem žalobce. Dále bylo provedenými důkazy prokázáno, že žalobce měl se společností NEV–DAMA a.s. uzavřenu smlouvu o propagaci a reklamě, na jejímž základě se zavázal žalobce prezentovat tuto společnost, ve svých prostorách, na vstupenkách a dalších reklamních materiálech. Smlouva byla uzavřena dne 15/11/2009 na dobu od 1/4/2010 do 31/3/2011. V čl. IV.2. smlouvy je uvedeno, mimo jiné, že smlouvu lze ukončit jednostranným odstoupením, a to zejména z důvodu ochrany dobrého jména a dobré pověsti kterékoli ze smluvních stran (viz smlouva o propagaci a reklamě ze dne 15.11.2009). Dopisem ze dne 22/2/2010 společnost NEV–DAMA a.s. od této smlouvy ze dne 15/11/2009 odstoupila s tím, že odstoupení odůvodnila článkem „Svět podle Hurdy“, z něhož se dozvěděla určité skutečnosti odůvodňující pochybnosti o dobrém postavení žalobce v obchodních kruzích s tím, že s ohledem na skutečnost, že autorem článku je žalovaný, nebude odstupující společnost uplatňovat žádné nároky ze smlouvy (viz dopis ze dne 22.2.2010). Jak prokazuje výpis došlé pošty žalobce (spis č.l. 120), byl dopis předán žalobci osobně dne 23/2/2010. Na tento dopis, obsahující odstoupení společnosti NEV–DAMA a.s. od smlouvy ze dne 15/9/2009, reagovala žalující strana dopisem ze dne 8/3/2010, odeslaným společnosti NEV–DAMA a.s. dne 26.3.2010 (jak prokazuje výpis odeslané pošty spis č.l. 122), v němž potvrdila převzetí odstoupení s tím, že se tímto krokem cítí být poškozena a zváží ochranu svých podnikatelských zájmů. Dopisem ze dne 30/7/2010 pak strana žalující vyzvala žalovaného k náhradě škody, jejíž výši stanovila v souladu se znaleckým posudkem č. 244/54/2010.společnosti ZNALEX, s.r.o., a to na částku 289.165,-Kč. Jak prokazuje dodejka z č.l. 25 spisu, výzvu k úhradě škody převzala manželka žalobce dne 2.8.2010.

Spornou otázkou zůstalo, zda žalovaný svým jednáním způsobil žalobci škodu a v jaké výši.

Žalobkyně se svou žalobou domáhá náhrady škody, kterou jí měl žalovaný způsobil sepsáním a publikováním článku „Svět podle Hurdy“, žalovaná tvrdí, že žalovaný porušil svou prevenční povinnost uloženou mu ust. § 415 o.z., čímž žalobci vznikla škoda.

Dle ust. § 420o.z. každý odpovídá za škodu, kterou způsobil porušením právní povinnosti. Škoda je způsobena právní osobou nebo fyzickou osobou, když byla způsobena při jejich činnosti těmi, které k této činnosti použili. Tyto osoby samy za škodu takto způsobenou podle tohoto zákona neodpovídají; jejich odpovědnost podle pracovněprávních předpisů není tím dotčena. Odpovědnosti se zproští ten, kdo prokáže, že škodu nezavinil.

Dle ust. § 415 o.z. každý je povinen počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví, na majetku, na přírodě a životním prostředí.

Ačkoliv zákon výslovně nestanoví, jaké jsou předpoklady odpovědnosti za škodu, jsou předpoklady definovány teorií a konstantní judikaturou. V zásadě musí být splněny tyto předpoklady:

- a) porušení právní povinnosti
- b) vznik škody (skutečné nebo ušlý zisk)
- c) příčinná souvislost mezi porušením právní povinnosti a vzniklou škodou

ad a) – porušení povinnosti (protiprávní úkon)

Základním předpokladem odpovědnosti za škodu je porušení právní povinnosti, tzv. protiprávní úkon. Tento je vykládán jako projev lidské vůle, který je v rozporu s objektivním právem. Občanský zákoník vychází z koncepce tzv. generálního deliktu, tedy že každé protiprávní jednání může být při splnění dalších předpokladů deliktem a může tedy vyvolat odpovědnost osoby, která tímto způsobem jednala, za škodu. Není rozlišováno, zda jde o porušení právní povinnosti vyplývající z právního předpisu nebo o porušení právní povinnosti vyplývající ze smlouvy. Obojí je postaveno na stejnou úroveň. Porušení povinnosti může spočívat buď v jednání aktivním nebo i v opomenutí, pokud zde existovala povinnost určitým způsobem jednat.

Důležité je zde zdůraznit, že porušením práva je i porušení ust. § 415 o.z. týkající se občanskoprávní prevence, která má vůči jiným právním předpisům subsidiární povahu. Neexistuje-li výslovná právní norma ukládající určité chování s ohledem na obecnou prevenční povinnost podle ust. § 415, protiprávní je každý úkon nebo činnost, při které se dotčená osoba nepočínala tak bedlivě, aby nedošlo ke škodě na zdraví, majetku, právech jiného, přírodě a životnímu prostředí. Nejedná se však o samostatnou podstatu odpovědnosti za škodu, pouze porušení prevenční povinnosti jako jeden z předpokladů obecné odpovědnosti za škodu. Soud považuje za nutné zdůraznit, že porušení právní povinnosti jako předpoklad občanskoprávní odpovědnosti se nepresumuje, ale musí být poškozeným jednoznačně prokázáno. Tedy musí být prokázáno, že došlo k určitému skutku, z něhož je dovozována odpovědnost žalovaného za protiprávní úkon. Posouzení, zda prokázaný skutek je protiprávním jednáním, je potom posouzením právním a záleží na soudu. Poškozený pouze prokazuje skutkové okolnosti, které po právní stránce hodnotí vždy soud. Třeba je zde ovšem zdůraznit, že pokud právo určité jednání dovoluje, je protiprávnost vyloučena. Prokazování okolností vylučujících protiprávnost je pak naopak na osobě, která je za škůdce označována.

V daném případě má soud za prokázané, že skutkovým stavem, tedy protiprávnímu jednání, z něhož dovozuje strana žalující odpovědnost za škodu, je sepsání a publikace článku „Svět podle Hurdy“. Žalovaná strana však s tímto nesouhlasí, namítá, že publikací tohoto článku toliko vykonávala své právo na svobodu slova a projevu. Podle ust. § 3 o.z. výkon práva a povinností vyplývajících z občanskoprávních vztahů bez právního důvodu nesmí zasahovat do práv a oprávněných zájmů jiných a nesmí být v rozporu s dobrými mravy. Jak dovodila právní praxe, konstantní judikatura, výkon subjektivních občanských práv, ať již se uskuteční formou právního úkonu či faktického chování, zásadně vylučuje na straně oprávněného subjektu protiprávnost neboli nedovolenost, a tím i případně uložení sankce. Tato zásada je považována za samozřejmou, proto není v občanském zákoníku výslovně zmiňována. Nicméně vždy platí, že každý, kdo má určitá subjektivní občanská práva, je zásadně oprávněn je sám vykonávat a jejich výkonem dosahovat uspokojení svých individuálních zájmů, potřeb a prevencí ve svém soukromém životě. Za tímto účelem se může domáhat ochrany svého subjektivního občanského práva u povolaného orgánu, tedy i u soudu.

K tomu, aby výkon takového subjektivního práva nebyl v rozporu s právem, (tedy aby nebyl výše zmiňovaným protiprávním jednáním) musí být splněny náležitě podmínky.

1. právo musí v době výkonu existovat
2. výkon práva musí být uplatněn v rámci zákona a zároveň být přiměřený s ohledem na cíl, kterého má být dosaženo
3. výkon práva nesmí být v rozporu s dobrými mravy. Kde je výkon práva při střetu s jiným právem, musí být v souladu s kolizními normami

V souzeném případě žalovaný tvrdí, jak již výše uvedeno, že konal své právo na svobodu slova, svobodu projevu a svobodu tisku. Je pravdou, že i výkon tohoto ústavou a listinou zaručeného práva je limitován, a to právě právy těch, do jejichž sféry zasahuje. V současné době lze v tomto směru dozajista odkázat na bohatou judikaturu, a to nejenom českých soudů. V zásadě lze shrnout, že každý názor, stanovisko či kritika je vzhledem k významu svobody projevu dle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod jako jednoho z pilířů každé demokratické společnosti, zásadně přípustnou záležitostí (Nález II. US 357/96- S. n. u. US, Svazek č. 9, Nález č 156). V každém konkrétním případě je vždy nezbytné zkoumat intenzitu tvrzeného porušení základního práva na ochranu dobré pověsti, a to v kontextu se svobodou projevu a s právem na informace a se zřetelem na požadavek proporcionality uplatňování těchto práv a jejich ochrany. Samotné uveřejnění nepravdivého údaje, dotýkající se dobré pověsti právnické osoby, zakládá zpravidla neoprávněný zásah do této dobré pověsti, nicméně každé zveřejnění nepravdivého údaje nemusí automaticky znamenat takovýto zásah. Takovýto zásah je dán pouze tehdy, jestliže přesáhl určitou přípustnou intenzitu takovou měrou, kterou již v demokratické společnosti tolerovat nelze. Přitom je nutno respektovat zřejmá specifika periodického tisku, určeného pro informování nejširší veřejnosti, na rozdíl např. od publikací odborných, který v některých případech musí přistupovat k určitým zjednodušením a nelze bez dalšího tvrdit, že každé zjednodušení či zkreslení musí nutně vést k zásahu do dobré pověsti (Nález I. ÚS 156/99 – Soudní rozhledy č. 2/2000 - příloha, str. 13). Tisk, pokud přispívá k veřejné diskusi o záležitostech legitimního zájmu, by měl mít běžně právo spoléhat se na obsah oficiálních zpráv (v tomto případě získaných zejm. z veřejně přístupných registrů a usnesení Rady Městské části Praha 3 č. 212 ze dne 4/4/2001 a stenozáznamu jednání Zastupitelstva Městské části Praha 3 ze dne 20/2/2003), neboť jinak by mohla být podkopána životně důležitá role „hlídacího psa“, kterou tisk sehraává (Evropský soud pro lidská práva - rozsudek ve věci Bladet Tromso a Stensaas proti Norsku ze dne 20.5.1999). I když tisk nemůže překračovat určité hranice, zejména s ohledem na ochranu pověsti a práv jiných, přísluší mu nicméně – při dodržování povinností a odpovědnosti – sdělovat informace a myšlenky o otázkách všeobecného zájmu. Novinářská svoboda také zahrnuje možnost použití určité míry přehánění či dokonce provokace (Evropský soud pro lidská práva - rozsudek ve věci Fressoz a Roire proti Francii ze dne 21. 1. 1999). Ns 32 odo 1159/2004

Jak již dovodil Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 18. března 2008, sp. zn. 30 Cdo 1385/2006, u difamujících skutkových tvrzení je důvodem vylučujícím neoprávněnost zásahu zpravidla skutečnost, že taková tvrzení jsou pravdivá (resp. že příslušná informace odpovídá pravdě). Pravdivost těchto tvrzení musí prokázat jeho původce (důkaz pravdy).

K námitce žalobkyně, že i pravdivé sdělení může zasáhnout do osobnostních práv právnické osoby, je nutné odkázat na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. dubna 2007, sp. zn. 30 Cdo 3263/2006, proti němuž byla podána ústavní stížnost, kterou Ústavní soud usnesením ze dne 8. listopadu 2007, sp. zn. III. ÚS 2013/07, odmítl. V něm Nejvyšší soud vyslovil zásadu, že pravdivá informace nezasahuje do práva na ochranu osobnosti, pokud tento údaj není podán tak, že zkresluje skutečnost, či není natolik intimní, že by odporoval

právu na ochranu soukromí a lidské důstojnosti. Tento závěr učiněný Nejvyšším soudem ve vztahu k právu na ochranu osobnosti fyzické osoby lze analogicky vztáhnout i na ochranu dobré pověsti právnických osob. Pravdivá informace tedy nezasahuje do práva na ochranu dobré pověsti právnické osoby, ledaže by údaj byl podán takovou formou a v takových souvislostech, že zkresluje skutečnost či vyvolává dojem zkreslení skutečnosti, čímž působí difamačně. Srovnej NS ČR 23 Cdo 2758/2010 z 11/30/2011

K námitce žalobce, že i sdělení pravdivých informací, ve velké kvantitě může přivodit zásah do dobré pověsti a tedy i vznik škody, když žalobce dokazoval na nálezu ústavního soudu soud uvádí:

Jak plyne z judikatury Ústavního soudu (I ÚS 1586/09), dostávají se tzv. osobnostní základní práva (na lidskou důstojnost, osobní čest, dobrou pověst a jméno) zpravidla do konfliktu s právem na svobodný projev (čl. 17 odst. 1 Listiny). Ústavní soud v minulosti ve své judikatuře v rámci posouzení tohoto konfliktu postupně vymezoval hranice a rozsah ústavní ochrany poskytované právu na svobodný projev, když dovodil, že presumpcí ústavní konformity je chráněn toliko hodnotící úsudek, nikoli však tvrzení faktů, která v míře, v níž sloužila za základ kritiky, musí naopak důkazně prokazovat kritik sám. Prokázání tvrzených faktů kritikem samotným platí jako evropský ústavní standard (např. rozhodnutí Sněmovny lordů ze dne 28. 10. 1999 ve věci Reynolds v. Times News Papers Limited nebo rozhodnutí německého Spolkového ústavního soudu (BVerfG) ze dne 3. 6. 1980, 1 BvR 797/78 v případě Böll, který je potvrzován i judikaturou Evropského soudu pro lidská práva - viz např. rozhodnutí velkého senátu ze dne 17. 12. 2004 ve věci Pedersen a Badsgaard proti Dánsku a tam citovaná judikatura). Ústavní soud tak v nálezu sp. zn. I. ÚS 453/03 z 11. 11. 2005 (N 209/39 SbNU 215) odepřel ochranu sdělování vědomě nepravdivých informací, neboť „chce-li kdokoliv zveřejnit o jiné osobě informaci difamačního charakteru, nelze jeho počínání považovat za rozumné či legitimní, pokud neprokáže, že měl rozumné důvody pro spoléhání se na pravdivost difamační informace, kterou šířil, a dále pokud prokáže, že podnikl řádné dostupné kroky k ověření pravdivosti takové informace, a to v míře a intenzitě, v níž mu bylo ověření informace přístupné, a konečně, pokud sám neměl důvod nevěřit, že difamační informace je nepravdivá. Zveřejnění takové informace nelze považovat za rozumné i tehdy, pokud si šířitel informace neověří její pravdivost dotazem u osoby, které se informace týká a nezveřejní i její stanovisko, s výjimkou nemožnosti takového postupu anebo tam, kde to zjevně nebylo nutné.“ 30. S oporou ve stanovisku amicus curiae Benátské Komise ze dne 17. 3. 2004, CDLAD(2004)011), Ústavní soud vytvořil desetibodový test pro zkoumání ústavní aprobatelnosti a legitimacy tvrzených faktů, které mají difamační potenciál: 1. Závažnost obvinění. Čím závažnější obvinění je, tím více byla veřejnost dezinformována a difamovaná osoba poškozena, pokud tvrzení není pravdivé. 2. Povaha informace a uvážení, do jaké míry je předmětný problém záležitostí veřejného zájmu. 3. Zdroj informace. Někteří šířitelé informace nemají přímou znalost o události. Někteří mají vlastní důvody rozmělnit informaci anebo jsou placeni za své příběhy. 4. Vynaložené úsilí a konkrétní kroky k ověření pravdivosti informace. 5. Status informace. Obvinění již může být předmětem vyšetřování, které vyžaduje ohledy. 6. Naléhavost záležitosti. Zprávy jsou často komoditou podléhající rychlé zkáze. 7. Zda byl žádán komentář od stěžovatele (žalobce). Ten může mít informace, kterými jiní nedisponují nebo které nesdělili. Oslovení stěžovatele (žalobce) nemusí být vždy nutné. 8. Zda médiu šířené sdělení obsahovalo podstatu události viděné očima stěžovatele (žalobce). 9. Tón sdělení šířeného médiu. Původce mediálně šířené informace může iniciovat diskusi nebo vyšetřování. Nemusí prezentovat obvinění jako sdělování faktu. 10. Okolnosti zveřejnění včetně jeho načasování. 31. Jinými slovy, vybočí-li publikovaný názor z mezí v demokratické společnosti obecně uznávaných pravidel slušnosti, ztrácí charakter korektního úsudku (zprávy, komentáře) a jako takový se zpravidla ocitá již mimo meze ústavní ochrany. Legitimitu

zveřejnění nelze dovodit a ústavní ochranu svobodou projevu nelze poskytnout informaci, pokud byla dominantně motivována touhou poškodit difamovanou osobu, pokud šířitel sám informaci nevěřil anebo pokud ji poskytl bezohledně, aniž by se řádně staral o to, zda je či není pravdivá.

Na nutnosti dbát těchto zásad nic nemění skutečnost, že jistá část tisku má sklon před fakty (ověřenými skutečnostmi) dávat přednost až „bombastické“ síle výrazů, jimiž „své názory“ tlumočí a prezentuje, neboť zasáhne-li do ústavně garantovaných práv jednotlivců nebo jiných ústavou či zákonem chráněných hodnot a zájmů, musí být připravena nést z takových jednání důsledky, byť má na nich založenou svou marketingovou strategii a dokonce i samotný účel své existence. Z toho důvodu je zcela nepřipustné, pokud se tyto subjekty při takovém způsobu jednání, téměř permanentně zasahujícím do osobnostních práv jednotlivců, dovolávají ochrany svobodou projevu (svobodou tisku), neboť zlému úmyslu nelze v žádném případě takovou ochranu poskytnout. I. ÚS 1586/09z 6/3/2012

Žalovaný sepsal a publikoval článek „Svět podle Hurdy“ tento článek, jak bylo prokázáno vychází z článku pana Jiřího Leschtiny komentátora Hospodářských novin publikovaného v roce 2004, (viz článek „Žižkov platí podnikání svému zastupiteli“ na č.l. 97 a násl. spisu k důkazu čtený) údaje ve sporném článku „Svět podle Hurda“ uvedené čerpají jednak z původního článku Jiřího Leschtiny z Hospodářských novin a jednak z usnesení Rady Městské části Praha 3 č. 212 ze dne 4/4/2001 a stenozáznamu jednání Zastupitelstva Městské části Praha 3 ze dne 20/2/2003. Tento článek, jak bylo prokázáno v předcházející větě citovanými důkazy, se zakládá na pravdivých údajích, které jeho pisatel následně komentuje a volně hodnotí, soud dospěl k závěru, že takto publikovaný názor nevybočil z mezí v demokratické společnosti obecně uznávaných pravidel slušnosti, neztrácí charakter konkrétního úsudku (zprávy, komentáře) a jako takový se tedy neocitá mimo meze ústavní ochrany (Nález III. ÚS 359/98, Sb. n. u. US, Svazek č. 8, Nález č. 95). Tedy soud dospěl k závěru, že žalovaný vykonával své právo na svobodu slova a projevu v rámci zákonných mezí, nemůže tedy být činěn odpovědným za případně vzniklou škodu. Tedy soud dospěl k závěru, že zde není na straně žalované protiprávní jednání, na jehož základě by žalovaný za vzniklou škodu odpovídal.

Za situace, kdy soud dospěl k závěru, že nebyl naplněn základní předpoklad pro úspěšné uplatnění práva na náhradu škody, soud se již dále více nezabýval výši škody a příčinnou souvislostí mezi jednáním žalobce a vzniklou škodou.

Pokud se týká dalších důkazů, které účastníci řízení ve věci označili, soud uvádí: Výslechy svědků, kteří měli prokázat, že důvodem odstoupení od smlouvy o propagaci byl právě žalovaným sepsaný a publikovaný článek, považoval soud vzhledem ke skutečnosti, že tento fakt byl prokázán již dopisem ze dne 22/2/2010 označeným – odstoupení od smlouvy za nadbytečné, a proto jejich provedení soud zamítl, když skutečnosti k nimž byly označeny, již byly prokázány dříve provedenými důkazy. Další označené důkazy, a to zejména články publikované v různých periodikách (spis č.l. 103-117), byly označeny až po uplynutí koncentrační lhůty, soud proto jejich provedení zamítl. K provedenímu důkaz, a to prohlášení o doručení listin sepsanému ing. Pavlem Smetákem soud nepřihlížel, neboť byl označen až po uplynutí koncentrační lhůty.

Nad rámec výše uvedeného soud uvádí, že i kdyby dospěl k závěru, že žalovaný škodu způsobil, musel by v souladu s dosud nepřekonaným rozhodnutím publikovaným ve Sbírce rozhodnutí pod R 22/79 z úřední povinnosti zkoumat spoluzavinění poškozené osoby. Zde má

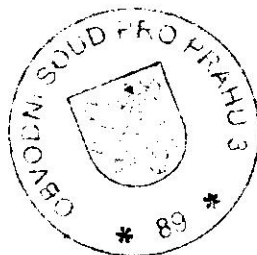
soud za to, že to byla i sama žalující strana, která vznik škody způsobila, když za situace, že považovala odstoupení od smlouvy za nedůvodné (viz dopis ze dne 8/3/2010), nedomáhala se po žalované plnění za smlouvy, ačkoli tak učinit mohla a v rámci své prevenční povinnosti předcházet škodám i měla. Žalovaná tedy nevyužila všech zákonných možností domoci se po svém smluvním partnerovi sjednaného plnění, a proto se na vzniku škody sama velkou měrou podílela.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle ust. § 142 o.s.ř. Strana žalovaná měla ve věci plný úspěch.. Náklady řízení představuje odměna dle ust. § 3 vyhl.č. 4184/2000Sb. ve výši 43.570,-Kč a 4 režijní paušály á 300,-Kč dle § 13 vyhl.č. 177/96 Sb. a 20 % DPH z těchto částek, celkem bylo přiznáno 53.724,-Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 3.

V Praze dne 23. dubna 2012

Za správnost vyhotovení:
Eva Vacková

Mgr. Kateřina Janitorová Sixtová, v.r.
předseda senátu